

по к.д. № 9/2000г.
2.08.2000г.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
ТУК

СТАНОВИЩЕ

от Станислав Боянов Димитров
конституиран като заинтересувана страна
с определение на Конституционния съд
от 29 юни 2000 г. по к.д. № 9/2000 г.

Госпожи и господа конституционни съдии, Поддържам предварителните си бележки озаглавени "За мандата на конституционния съдия", предоставени на разположение на съдиите преди образуване на делото, които прилагам и към настоящето ми становище. Към тях добавям и следните съображения:

I. По допустимостта на искането

Наново поставям този въпрос, защото искането засяга един много важен проблем – мандата на съдиите от Конституционния съд, а мандатността е основата на стабилитета на тази институция. Обсъждайки значението на мандата на изборните членове на висшия съдебен съвет в мотивите на решение № 8/15.09.1994 г. по к.д. 9/94 г. Конституционният съд отбелязва: "Това е гаранция за неговата независимост и предпоставка за безпристрастност при осъществяване на предоставените му правомощия" /Сб., стр.97, абз.2/. Дословно същият извод е повторен и в решение № 13/8.11.1994 г. по к.д. № 13/94 г. /Сб. Стр. 169, абз.1/. Това налага предметът на искането да бъде определен съвършено ясно и точно.

Иска се задължително тълкуване на чл.147, ал.2 от Конституцията. Тази алинея съдържа три разпоредби. С първата се

определя мандата на конституционните съдии и е ясно, че тя трябва да бъде тълкувана /доколкото подлежи на тълкуване с оглед нейната категоричност/. Не е ясно обаче иска ли се тълкуване на разпоредбите и във второто и в третото изречение на алинеята. Не виждам например защо Конституционният съд, с оглед изложените в искането обстоятелства, трябва да тълкува разпоредбата, че съдиите не могат да се избират повторно на тази длъжност. Това би било една съвсем излишна и безполезна в случая дейност на съда. Освен това вносителите на искането не мотивират необходимостта от тълкуването на тази разпоредба, какви неясноти се съдържат в нея, какъв е правният интерес от нейното тълкуване, какво е тяхното разбиране за смисъла ѝ и пр. /вж. определение от 30.04.1998 г. по к.д. № 14/98 г., Сб., стр.261/.

В обстоятелствената част на искането се твърди, че “В обществото се поставя въпрос за срока на мандата на конституционен съдия, който замества член на КС, чиито мандат е прекратен предсрочно поради някое от основанията посочени в чл.148, ал.1, т.1 – 6 от Конституцията. И въпреки така “поставения в обществото въпрос”, което означава, че трябва да бъде изяснен чрез тълкуване въпроса за мандатъ на конституционния съдия, който постъпва на овакантено място от член на КС, чиито мандат е прекратен предсрочно при всички посочени в чл.148, ал.1 случаи, вносителите на искането сезират Конституционния съд само за тълкуване на т.6. Както е отбелязано в съдържателната част на искането за тях е безспорно, че встъпилият в мандата на починал член на КС довършва неговия мандат. А в останалите случаи на чл.148, ал.1 за народните представители, внесли искането, изглежда, че или е всичко ясно или изобщо нищо не им е ясно, но те не искат Конституционния съд да ги изяснява. Като се има предвид, че с изключение на т.1, останалите пет точки уреждат случаите за предсрочно прекратяване на мандата на съдиите от

Конституционния съд, не може да има никакво съмнение, че във всички тези случаи статуса на новоизбрания /новоназначения/ съдия ще бъде един и същ. От тази гледна точка искането за тълкуване на положението на съдия избран /назначен/ по повод само на смърт на негов редшественик е най-малкото некоректно и Конституционният съд е длъжен да даде на вносителите на искането подробни указания и разяснения относно връзката между т.2-5 и т.6 от ал.1 на чл.148 от Конституцията.

Друго противоречие между обстоятелствената част и петитумът на искането е фактът, че в изложението има позоваване на чл.148, ал.3 от Конституцията, а няма искане за тълкуване на тази разпоредба. Така е и допуснатото искането за разглеждане по същество – без тълкуване на чл.148, ал.3 от Конституцията. А може би това е основният текст, който трябва да се тълкува, наред с чл.147, ал.2, изр.1. Всъщност допуснатата за тълкуване норма на чл.148, ал.1, т.6 от Конституцията е съвършено ясна и не може да породи спорове – мандатът на съдия от Конституционния съд се прекратява при смърт.

Няма никаква процесуална пречка и след допускане на искането съдът да поиска отстраняване на констатираните в него недостатъци. Това може да стане през цялото конституционно производство, като се отмени определението за допускане и се дадат указания /чл.19, ал.3 ПОДКС, определение от 12.03.1996 г. по к.д. 3/96 г., определение от 20.06.1996 г. по к.д. 9/96 г./.

За да се очертае точно предметът на делото за задължително тълкуване е необходимо да се отмени определението за допустимост на искането и се дадат съответните указания на вносителите на искането за отстраняване на допуснатите недостатъци.

Отмяната на определението за допустимост на искането се налага и поради допуснатото друго нарушение на Закона за Конституционния

съд - въпросът за конституирането ми като заинтересувана страна по делото не беше разискван и гласуван в съдебно заседание.

II. По съществуващото на делото

Ако не приемете за основателни възраженията ми във връзка с допустимостта на искането, то съдът ще трябва да се произнесе с решение за задължително тълкуване на посочените в петитума на искането и в диспозитива на определението от 29 юни т.г. конституционни разпоредби – чл.147, ал.2 и чл.148, ал.1, т.6 от Конституцията.

1. По чл.147, ал.2 от Конституцията.

Предмет на тълкуване трябва да бъдат и трите изречения, които съдържа ал.2 на чл.147, уреждащи различни хипотези.

а) Първото изречение: “Мандатът на съдиите от Конституционният съд е 9 години”.

Разпоредбата е категорична и ясна. Отнася се за всички съдии от Конституционния съд, независимо дали са избрани при създаването на съда, при овакантиране на места при приложението на параграф 2 от ПЗР на ЗКС за обновяване на състава на Конституционния съд по жребий на третата и шестата година, при заемане на овакантирано място, поради изтичане на срока на мандата /чл. 148, ал. 1, т. 1 от Конституцията/ или при заемане на овакантирано място, поради предсрочно прекратяване на мандата /чл. 148, ал.1, т. 2-6 от Конституцията/.

Разпоредбата не сочи изключения от установения конституционен принцип относно продължителността на мандата на конституционните съдии /още по-категорично в чл. 4, ал. 2 ЗКС – приет също от ВНС:”Мандатът на всеки съдия е 9 години”/. Няма и друга конституционна или законова разпоредба, която да урежда изключения

от принципа или поне да дава някакви основания за тълкуване в подобен смисъл. Напротив – както посочих, съответната разпоредба в ЗКС, цитирана по-горе е още по-категорична от конституционната /р. 16/26.10.1993, по к.д. 18/93, Сб., стр. 182, абз. 3 и р. 23/25.09.1998, по к.д. 14/98, Сб. стр. 177, абз. 6/ “За да се отклони от този принцип /м.б. – отнася се до придобиване и загуба на гражданство, което се урежда от закона в сила по време на раждането/, българският конституционен законодател трябва да стори това изрично и ясно. В Конституцията и законодателството липсва дори намек за такова отклонение, следователно принципът остава да действа в българското право с пълна сила” /това е цитат от становището на съдията Тодоров по р. № 12/23.07.1996 г. по к.д. 13/96 Сб., стр. 126, абз.4, края/.

Няма и никакви основания да се приеме, че срокът на мандата при заемане на овакантено място по т. 2, 3, 4 и 5 от ал. 1 на чл. 148 от Конституцията може да бъде различен от този при случая по т. 6, в какъвто смисъл е като че ли разбирането на вносителите на искането.

По отношение на статута на съдиите в Конституционния съд е необходимо да се припомни решение № 1 от 6.12.1991 г. за приемане на Правилник за организацията на дейността на Конституционния съд /ДВ, бр. 106 от 20.12.1991 г./ . В чл. 5 на този правилник е записано: “Съдиите в Конституционния съд имат еднакъв статут и са равнопоставени”. Това естествено се отнася и до мандата им, което е от най-съществено значение за техния статут и равнопоставеност.

Не само, че липсва каквото и да е основание да се тълкува разпоредбата на чл. 147, ал. 1 изр. 1 от Конституцията в смисъл, че не всички конституционни съдии имат 9 годишен мандат, но е на лице и формална пречка за подобно тълкуване, поради приетият с решение на съда ПОДКС – с чл. 5 съдът вече се е произнесъл за еднакъв статут и равнопоставеността на всички съдии в Конституционния съд.

б/ второто изречение: “Те не могат да бъдат избирани повторно на тази длъжност”.

И тази разпоредба е безспорна и не търпи тълкуване. Едва ли някой би поддържал обратното.

в/ третото изречение: “Съставът на Конституционният съд се обновява през три години от всяка квота по ред, определен със закон”.

Тълкувайки тази разпоредба съдът може да констатира единствено, че Конституцията възприема принципа на обновяване на състава на съда, което трябва да става на три години от всяка квота, като подробната уредба за реда, по който ще се осъществява обновяването делегира на закона. Тя е препращаща конституционна норма. При тълкуването ѝ трябва да се държи сметка за това, по който въпрос Конституционният съд е имал случай да се произнесе /в мотивите на р. 19/21.12.1993 г. по к.д. 11/93 г., Сб., стр. 204 е записано:”При тълкуването на чл. 19, ал. 2 и 4 от Конституцията трябва да се държи сметка за това, че и двата текста представляват препращащи норми. Предвидено е, че нормативният акт, който ще конкретизира конституционните правила, трябва да бъде на законово равнище”. В същия смисъл е и становището на съдията Тодоров по р. 12/23.17.1996 г. по к.д. 13/96 г., Сб., стр. 124, абз. 6: “Конституцията не съдържа подробна уредба по начините на придобиване /м.б. – българско гражданство/, а я делегира на закона. Тя изрично препраща към закона относно “условията и редът за придобиване, запазване и загубване на българското гражданство” – чл. 25, ал. 6 от Конституцията...Конституцията препраща към закона по общ начин и законът ще определи своето действие по отношение на лицата в пространството и във времето”/.

Правомощията на Конституционния съд по чл. 149, ал. 1, т. 1 от Конституцията са ограничени в рамките на задължително тълкуване

само на Конституцията Той не може да тълкува други нормативни актове. Практиката в това отношение е постоянна и е съобразена с конституционния текст / напр. определение № 5/23.02.1993 г. по к.д. 35/93 г., Сб., стр. 222/.

С оглед на изложеното, при тълкуването трябва да се разкрие смисълът и съдържанието на тази конституционна норма относно установените с нея принципни положения. А това са, както посочих по-горе, принципът на обновяване на състава на съда и на второ място, че то трябва да става на три години от всяка квота. Конституционният законодател спира до тук. Редът за обновяването той препраща към закона, който не може да бъде предмет на тълкуване от Конституционния съд.

Разпоредбата на чл.147, ал.2, изр.3 от Конституцията е създадена за нормалното обновяване на състава на Конституционния съд. Това периодично обновяване няма нищо общо с предсрочното прекратяване на мандата на съдия в Конституционния съд при условията на чл.148, ал.1 от Конституцията. Тази разпоредба се прилага успоредно и наред с разпоредбата на чл.147, ал.2, изр.3. Няма конституционна норма, която да обявява, че обновяването на състава по този текст трябва да се извършва едновременно на три години от всичките квоти. Същественото е на всеки три години от определена квота да има обновяване.

При тълкуването конституционните норми трябва да се градират съобразно с прогласените от тях конституционни принципи и ценности. Не може да има никакво съмнение, че принципът на мандатността и стриктно определеното с конституционен текст времетраене на мандата на съдиите от Конституционния съд има предимство и стои над и пред принципа за периодично обновяване на състава на съда. Ако при тълкуването се установи някаква колизия между нормите, регулиращи

мандатността и обновяването трябва да се даде предимство на тези, които уреждат мандата на съдиите. Това е така, тъй като: на първо място мандатността, както вече посочих е основата на стабилитета на Конституционния съд и на второ място – първенството на разпоредбата, която определя мандата на съдиите пред тази за обновяването на състава се констатира и при систематическото и граматическото тълкуване на чл.147, ал.2 от Конституцията. Въпросът за мандата на съдиите от Конституционния съд е уреден в първото изречение на ал.2 и то от самата Конституция /на конституционно равнище/, докато принципът за периодично обновяване на състава е предмет на третото изречение на ал.2, с препращащ текст за уреждане на законово равнище /р. 18/16.12.1993 г., к.д. 19/93 г., Сб., стр.198 , абз.3: “Систематичното подреждане на правните норми в един закон, а още повече в Конституцията, е от съществено значение за тълкуването на всяка правна норма на закона /Конституцията”/.

2. По чл.148, ал.1, т.6 от Конституцията.

Тази разпоредба гласи: “148/1/ Мандатът на съдия в Конституционния съд се прекратява при: ... б. смърт”. Искането се тълкува, като в петитума на искането се добавя “относно мандата на съдия от Конституционния съд, който е встъпил на мястото на починал член на КС”.

Ако съдът се ограничи с тълкуване само на т.6 от ал.1 на чл.148 от Конституцията едва ли би могъл да каже друго, освен да повтори конституционният текст – един от случаите, при които се прекратява предсрочно мандатът на съдия от Конституционния съд, изрично посочени в чл.148, ал.1 от Конституцията, е смърт. И да спре до тук, защото тази разпоредба не казва нищо повече.

В обстоятелствената част на искането се споменава за разпоредбата на чл.148, ал.3 от Конституцията, но няма искане за

нейното тълкуване. Ако съдът счита, че има направено такова искане трябва да го допусне с определение. Иначе би било допуснато нарушение на чл.22, ал.1, изр.1 ЗКС.

Но и ако тълкуването на чл.148, ал.3 от Конституцията беше включено в предмета на делото не би дало основание да се възприема тезата на вносителите на искането, като се даде тълкуване, че встъпилият съдия на мястото на починал член на Конституционния съд “довършва” неговия мандат. Тази конституционна разпоредба не дава никакво основание за подобен извод. Същественото в нея е, че определя срока, в който трябва да бъде избран /назначен/ друг съдия от същата квота за попълване на овакантеното място. Тя се отнася за всички случаи по чл.148, ал.1 от Конституцията при прекратяване на мандат на съдия от Конституционния съд – както поради изтичане на срока /т.1/, така и при изчерпателно изброените случаи на предсрочно прекратяване на мандата /т.2-6/. Какво довършване на мандата може да има в случая на т.1, когато срокът е изтекъл? И каква е разликата между предсрочното прекратяване по т.2-6, за да се поддържа от искателите, че само при смърт има “довършване” на мандат? Преди всичко трябва да се отбележи, че няма такова конституционно понятие и затова не може да се тълкува /р.19/21.12.93 г. по к.д. 11/93 г., Сб., стр.204/. Дори и в чл.97, ал.3 от Конституцията не е употребен такъв термин, но е изрично отбелязано, че вицепрезидентът встъпва в длъжността президент до края на мандата. По отношение на довода в искането, че и при конституционните съдии се прилага принципа на “довършване” на мандата, както при посочения случай с вицепрезидента, народните представители и членовете на Висшия съдебен съвет, моля да имате предвид т.1 от приложеното към настоящето становище изложение “За мандата на конституционния съдия”. Няма и конституционно понятие “зам.конституционен съдия” или “заместващ съдия”.

Без да е налице изрична конституционна разпоредба, която да се отклонява от установения в чл.147, ал.2, изр.1 от Конституцията 9 годишен мандат за съдиите от Конституционния съд, независимо от това кога и по какъв повод са избрани /назначени/, е невъзможно да се обоснове конституционносъобразно тълкувателно решение, с което да се приеме, че в някои случаи, за някои съдии, мандатът може да бъде пократък и понякога сведен до няколко месеца. В едно тълкувателно решение съдът застава на подобна принципна позиция – р.23/25.09.1998 г. по к.д. 14/98 г., Сб., стр.177, абз.5: “Безусловният и категоричен текст на разпоредбата /м.б. – чл.100, ал.1 от Конституцията/ и липсата на друга конституционна разпоредба, която да я допълва, отменя или изменя при настъпването на определени обстоятелства, не може да доведе до друг извод освен този, че президентът е върховен главнокомандващ на Въоръжените сили както във военно, така и в мирно време. Ако конституционният законодател е имал намерение да ограничи правомощията на президента по чл.100, ал.1 от Конституцията в рамките на военновременен или мирновременен период би създал съответна изрична разпоредба, а такава в Конституцията няма”. Искам да припомня и част от становище на съдията Тодоров по р.12/23.07.1996 г. по к.д. 13/96 г., Сб. стр.126, абз.4: “За да се отклони от този принцип /м.б. – придобиването и загубата на гражданство се уреждат от закона в сила по време на раждането/ българският конституционен законодател трябва да стори това изрично и ясно. В Конституцията и законодателството липсва дори и намек за такова отклонение, следователно принципът остава да действа в българското право с пълна сила”.

В искането се правят твърде произволни доводи в подкрепа на становището на вносителите му.

За тях било безспорно, че встъпилият в мандата на починал член на КС довършвал неговия мандат. Това се потвърждавало от факта, че всички членове на КС участвали в жребия през 1994 и 1997 г. Такава била и утвърдената практика на КС, която била в съответствие с волята на конституционния законодател. Само този крайно некоректно написан пасаж би следвало да послужи като основание за даване на указания на вносителите на искането да се изяснят и да посочат “утвърдената практика на КС”. Какво отношение има участието на всички съдии при теглене на жребии през 1994 и 1997 г. към мандата на съдията? И не е вярно, че през 1997 г. са участвали всички – встъпилите през 1994 г. не участваха. Има се предвид, разбира се, моето участие. Правилно съм участвал, защото съм попълнил овакантено място в първия състав и ако жребият ме беше посочил мандатът ми щеше да бъде прекратен по силата на параграф 2 ПЗР на ЗКС още през 1994 или 1997 г. Това не стана и мандатът ми, съгласно чл.148, ал.1, т.1 от Конституцията следва да бъде прекратен при изтичане на определения в чл.147, ал.2, изр.1 срок – 9 години /ако междуременно не настъпят други основания за предсрочно прекратяване на мандата изрично посочени в т.2-6 от ал.2 на чл.148 от Конституцията/. По-нататък в искането се допълва, че встъпилият новоизбран член на КС на мястото на починалия довършва срока на мандата. Този конституционен принцип бил развит “в чл.4, 5 и § 2 Закона за Конституционния съд”. Нека видим какви принципи са “развити” в чл.4 – ал.1 определя броя на съдиите и квотите, ал.2, цитирам, “Мандатът на всеки съдия е 9 години”, ал.3 сочи на изискванията за избор на членове на Конституционния съд. С чл.5, ал.1 се задължава председателят на КС да изпрати три месеца преди изтичането на мандата писма до съответните органи за избиране /назначаване/ на нови съдии. Параграф 2 от ПЗР урежда тегленето на жребии на третата и шестата година. Това са им

аргументите. Всъщност други и няма освен аналогията с членовете на ВСС, за която само споменават.

С решение № 16/19.10.1999 г. по к.д. 19/99 г. КС даде задължително тълкуване на чл.130, ал.4 от Конституцията, като прие че по смисъла на този текст избран член на ВСС, независимо от това колко време е участвал в него и на какво основание е прекратено неговото участие, не може да бъде преизбран веднага в следващ състав на ВСС. Подобен проблем пред Конституционния съд не може да стои, защото членовете му изобщо не могат да бъдат преизбрани. Вносителите на искането може би имат предвид разпоредбата на чл.23 от Закона за съдебната власт за “довършване” на мандата. Тя е изрична и се отнася до изборните членове на ВСС. Такава изрична разпоредба за съдиите от Конституционния съд обаче няма нито в Конституцията, нито в Закона. Обратно – и в Конституцията /чл.147, ал.2, изр.1/ и в ЗКС /чл.4, ал.2/ изрично е записано, че мандатът на всеки конституционен съдия е 9 години. Аналогията в случая е абсолютно недопустима. Всеки конституционен съдия идва със свой самостоятелен, индивидуален мандат, който е девет годишен от момента на встъпването му в длъжност с полагането на клетвата по чл.6, ал.1 ЗКС. Мандатът му се прекратява при изтичане на срока /т.1/ или при настъпване на обстоятелства, които предсрочно го прекратяват /т.2-6/ от ал.1 на чл.148 от Конституцията, както и на основание § 2 от ПЗР ЗКС за първия състав. Никакви други обстоятелства не могат да доведат до прекратяване на мандата на конституционните съдии. Прекратяването означава приключване, завършване, край на нещо /Световен речник по право и търговия, том IV, “Делфин прес” 1985 г., стр.14/. В този смисъл не може да се “довършва” нещо, в случая мандат, който е приключен, завършен, на който е поставен край. Довършва се нещо, което продължава. С други думи прекратеният мандат на основание чл.148,

ал.1 от Конституцията независимо дали е прекратен поради изтичане на срока или е приключен предсрочно, не може да бъде продължен в лицето на следващия съдия, който идва със свой самостоятелен пълноценен мандат.

Разпоредбите на чл. 147, ал. 2 и чл. 148, ал. 1, т. 6 от Конституцията не могат да се тълкуват в посочения от вносителите на искането смисъл. Тяхното съдържание не дава основание за подобно тълкуване. В Конституцията изобщо няма разпоредби, от които би могло да се направи извод, че мандатът на някой от съдиите в Конституционния съд може да бъде по-кратък от 9 години. Липсата на такава разпоредба не е непълнота в Конституцията, защото конституционният законодател е определил 9 годишен мандат за всички съдии и не е допуснал с други разпоредби изключение от този принцип. Независимо от това, дори и да е непълнота, Конституционният съд се е произнесъл с определение № 2 от 5.03.1996 г. по к.д. 5/96 г., Сб. стр. 242, че непълнотата в законодателството не може да бъде запълнена чрез тълкуване на определени конституционни разпоредби. Това може да направи само законодателният орган.

В подкрепа на предварителното си становище, че “конституционен съдия, встъпил на мястото на съдия, чийто мандат е прекратен на някое от основанията визирани в чл. 148, ал. 1 от основния закон, довършва неговия мандат”, съдията Марков в писмените си бележки /без дата/, т. 5 твърди, че по подобен начин въпросът бил решен и във Франция, Испания и Италия.

Направих справки в конституциите на тези страни, както и на други, и не констатирах подобно нещо.

В Конституцията на Италианската република е записано – чл. 135, ал. 3: “Съдиите в Конституционния съд се назначават за девет години,

които започват да текат за всеки един от тях от деня на полагането на клетва, и не могат да бъдат назначавани отново”;

ал.4: “При изтичане на срока конституционният съдия отпада от своя пост и престава да упражнява своите функции”.

Конституция на Френската република – чл. 56, ал. 1: “Конституционният съвет се състои от девет членове, чийто мандат продължава девет години и не може да се подновява. Една трета от Конституционния съвет се обновява на всеки три години”.

Конституция на Испания – чл. 159, ал. 3: “Членовете на Конституционния съд се назначават за девет години, съставът на съда се подновява с една трета на всеки три години”.

В деветата преходна разпоредба на Конституцията е определен реда за теглене на жребия на третата и шестата година, подобно на уредбата в нашия ЗКС. В Органичен закон 2 от 3 октомври 1979 г. за КС – чл. 16, ал. 2 се повтаря разпоредбата на Конституцията за назначаване на съдиите в Конституционния съд за девет години и за обновяването на една трета от състава на три години, като не се допуска назначаване за следващия непосредствен период, освен за тези, които са заемали длъжността не повече от три години – т.е. за тези, които отпадат по жребий през първите три години.

В Полша, видно от раздел I, т. 2 на доклада на председателя на КС г-н Сталев от 26.06.2000 г. за състоялата се среща във Варшава между делегациите на КС на Република България и Конституционния трибунал на Република Полша, всеки от съдиите, по силата на чл. 194, ал. 1 от Полската Конституция, имат също 9 годишен мандат. Станало е въпрос, че именно тяхна съдийка, избрана на мястото на починал съдия от Полския трибунал, е също с 9 годишен мандат. Всеки съдия, независимо от повода за избирането му, разполага с пълен 9 годишен мандат.

Така е в посочените държави и конституциите им, в които е определен мандата на конституционните съдии. Така е и съобразно разпоредбите на българската Конституция. За да има отклонение от конституционно определената продължителност на мандата е необходима изрична конституционна разпоредба. Това е пределно елементарно. Ако КС даде тълкуване в посочения от вносителите на искането смисъл, без да е налице такава изрична разпоредба, ще сътвори едно уникално в национален и международен мащаб тълкувателно решение с негативен знак.

Тълкуването на Конституцията не може да бъде инцидентно, конюнктурно или на основата на политически или други извънконституционни съображения и мотиви.

Въпреки предварително изразените от съдиите становища аз имам вяра и убеденост, че съставът на Конституционния съд ще постанови решение за задължително тълкуване, което ще бъде съобразено с Конституцията, не само защото съдиите от Конституционния съд са обвързани с дадената от тях клетва по чл.6, ал.1 ЗКС, но и защото наистина притежават изискуемите от разпоредбата на чл.147, ал.3 от Конституцията високи професионални и нравствени качества.

Прилагам: писменото ми изложение "За мандата на Конституционния съдия"

С уважение:

Станислав Димитров